

Passionerade Kärlek

Guds passionerade kärlek

När jag tänkte på julen slog mig detta: "Så älskade Gud världen att han gav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv." (Joh 3:16) När Jesus blev människa var han det perfekta uttrycket för vad Gud är och vad Gud ville. Jesus, Guds Son, genom vilken Gud hade skapat allt och som därmed var större och mäktigare än hela universum, som bär hela universum med dess cirka 100 miljarder Vintergatssystem, vart och ett med cirka 100 miljarder solar, genom sitt mäktiga Ord, mäktigare och starkare än allt och alla, i ett evigt och obeslöjat förhållande till Gud Fader och i absolut enhet med honom, beslutar sig för att av kärlek släppa allt detta och bli ett försvarslöst embryo i livmodern på en ung kvinna som var förlovad men inte hade detta barn från sin fästman. Hon förtjänade därför att stenas till döds som äktenskapsbryterska eller att leva i skam för evigt. Detta kunde bara undvikas eftersom Josef, hennes fästman, var beredd att ta denna unga kvinna till sin hustru. Och en kort tid senare var den unga familjen tvungen att fly till Egypten, eftersom kung Herodes såg barnet som en fara och var fast besluten att döda honom. Jesus, Guds fullkomliga visdom, fick sedan lära sig att gå och tala som barn och senare att läsa, skriva och räkna. Han kom från himlens renhet och klarhet till denna värld som präglas av synd, skuld, fördärv och död. När han vid 12 års ålder för första gången fick följa med sina föräldrar till Guds tempel i Jerusalem, fann hans föräldrar, som felaktigt hade antagit att han skulle återvända med resesällskapet, honom först dagen därpå i templet i de skriftlärdas krets, som han förhörde. På sin mors förebräelser svarade han: "Visste du inte att jag måste vara i det som tillhör min Fader" (och förmodligen också: "där min Fader är närvarande på ett särskilt sätt"). Detta var hans kallelse, han drogs dit med kraft, och sedan, alltid medveten om att han skulle vara något annat, var han tvungen att leva i sitt föräldrahem i 18 år under ledning av sina föräldrar, som i slutändan inte förstod honom, och lära sig snickaryrket och sedan utöva det. När Gud Fader slutligen kallade honom till sin tjänst vid 30 års ålder, upplevde han Faderns mäktiga verk, men var helt beroende av Gud sin Fader i allt. Han var tvungen att se hur depraverat och ruttet mycket av det inre livet hos de mest fromma och inflytelserika var, och hur han trots allt gott han hade varit och gjort möttes av rent hat, vilket till slut förde honom till förtal, förföljelse, tortyr och död i vanära. Jesus, Guds Son, offrade sitt liv för en värld som absolut inte förtjänade det. Och även som den helt oskyldige och rene tog han på sig de svårigheter och den skuld och förbannelse som låg på den för att öppna en väg till Gud Fadern som också är öppen för de värsta och mest fördärvade. Han gav allt för denna värld. Vad fick honom att göra det? Det var kärlek.

Som Jesu lärjungar bör vi också leva denna passionerade kärlek till Gud.

Det här var inte en kärlek som bara ger för att få samma sak tillbaka. Det var inte en

kärlek som höll tillbaka för att det inte skulle bli för mycket för henne. Det var en fullständigt oresonlig kärlek som inte frågade vad det kostade henne, utan gav allt för att betala priset så att den hon älskade kunde leva. Det var en passion som hade gripit honom, som till varje pris ville göra det som Gud ville. Jesus sade till sina lärjungar: "Detta är mitt bud, att ni skall älska varandra, liksom jag har älskat er, så att också ni skall älska varandra." (Joh 13:34) Så vi ska älska som Jesus gjorde, och ha ick kärlekens väg så att vi också kan gå den.

Hur kan vi leva ut denna passionerade kärlek?

Vår mänskliga förmåga till kärlek räcker helt enkelt inte till, även om vi intalar oss själva att människor i slutändan är goda och älskvärda. Senast när vi konfronteras med en verkligt illvillig fiende som allvarligt har skadat oss, är vi vid slutet av vår kärleksfulla lina. Vilken lösning har Gud gett oss? Vi läser i aposteln Paulus brev till församlingen i Rom: "Ty Guds kärlek har utgjutits i våra hjärtan genom den helige Ande som har givits oss". (Rom. 5:5). Vi kan helt enkelt släppa ut den till vem vi än möter. Det är bara blockerat om vi har bestämt oss för att inte förlåta någon (Matt 6:15; Matt 18:21-35), att vägra älska någon (1 Joh 4:16) eller att inte släppa en viss synd som Gud har visat oss (Jes 59:2). Om vi är för svaga är det inte ett problem för Gud. Vi måste bestämma oss för att förlåta, att älska, att låta oss förlåtas för denna synd och att bestämma oss för att inte göra det längre. Gud kommer sedan att vara mycket glad över att kunna hjälpa oss att fullfölja dessa beslut. Denna Guds fullkomliga, passionerade kärlek är då fullt tillgänglig för oss och vi kan leva den.

Vilken effekt har denna passionerade kärlek?

Denna kärlek får oss att älska Gud mer än något annat. Den gör att Gud blir mycket viktigare, bättre och vackrare för oss än något annat här på jorden. Den övertygar oss om att Guds vägar är mycket bättre än allt vi planerar, och att vi därför gärna vandrar med honom, även om vägen leder oss in i svårigheter, lidande och död. Den riktar blicken mot det underbara, härliga mål som Gud har för våra liv och för vilket alla de steg vi måste ta här är värda att ta. (2 Kor 4:17; Heb 12:2) Det leder oss till att svara på allt som Gud befäller oss att göra, men också på allt som han ber oss att göra eller i tysthet ber oss att göra. Vi älskar Gud så mycket att vi inte längre kan neka honom någonting. Genom denna fullkomliga kärlek växer vår tillit till Gud mer och mer. "Den fullkomliga kärleken driver ut fruktan." (1 Joh 4:18) Eftersom många psykiska problem är försvarsmekanismer mot vissa rädslor, helar denna fullkomliga kärlek oss och gör oss fria att se saker och ting som de verkligen är och att möta dem på rätt sätt. Vi får frid med Gud mitt i denna fredlösa värld. Vi blir en vederkvickelse för många

människor i nöd, men också en förolämpning för Guds fiender. Och Gud gör att vi kan vandra med tillförsikt och seger genom alla svårigheter och angrepp. (Rom 8:37) När vi lever i fullkomlig kärlek, lever vi i det som vi skapades och kallades att göra. Det finns inget bättre och mer effektivt sätt för oss att leva i vår kallelse, och detta sätt har positiva effekter som sträcker sig långt bortom våra personliga liv.

Reiner Hennig (henniglumsum@yahoo.com) 18 december 2025